

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudcem JUDr. Ing. Dušanem Hrabánkem ve věci

navrhovatel: **Sebeobrana akcionářů - organizační jednotka Dřevostroj Čkyně, IČO 72056240**

sídlem Bratislavská 212/29, 602 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Antonínem Továrkem
tř. Kpt. Jaroše 1844/28, 602 00 Brno

za účasti: 1. **Dřevostroj Čkyně, a.s., IČO 45021112**
sídlem Spüle 25, 384 51 Čkyně

2. **WOOD-FOREST GROUP a.s., IČO 28779185**
sídlem Hrnčíře 2, 584 01 Ledec Nad Sázavou
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA
sídlem Lidická 710/57, 602 00 Brno

o přezkoumání přiměřenosti protiplnění a stanovení přiměřené výše protiplnění

takto:

- I. Návrh navrhovatelky, aby soud připustil přistoupení Lesní společnosti Ledec nad Sázavou, a.s. jako dalšího účastníka do řízení, **se zamítá.**
- II. Návrh účastníka WOOD-FOREST GROUP a.s., aby řízení bylo přerušeno do právní moci rozhodnutí o skončení řízení vedeného u podepsaného soudu pod spisovou značkou 13 Cm 2659/2009, **se zamítá.**
- III. Výše přiměřeného protiplnění za akcie společnosti Dřevostroj Čkyně, a.s., při vytěsnění minoritních akcionářů schváleném valnou hromadou uvedené společnosti dne 29. 6. 2010, **činí** za jednu akci o jmenovité hodnotě 1 000 Kč, 2 058 Kč, za jednu akci o jmenovité hodnotě 10 000 Kč, 20 578 Kč, za jednu akci o jmenovité hodnotě 100 000 Kč, 205 781 Kč a za jednu akci o jmenovité hodnotě 1 000 000 Kč, 2 057 812 Kč.
- IV. Společnost WOOD-FOREST GROUP a.s. **je povinna** zaplatit navrhovatelce částku 110 340 Kč s 4,93% ročním úrokem z téže částky od 14. 8. 2010 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- V. Společnost WOOD-FOREST GROUP a.s. **je povinna** zaplatit navrhovatelce na náhradě nákladů řízení částku, která bude uvedena v písemném vyhotovení tohoto usnesení, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám Mgr. Ing. Antonína Továrka, advokáta.
- VI. Společnost WOOD-FOREST GROUP a.s. **je povinna** zaplatit ČR – Krajskému soudu v Českých Budějovicích na náhradě nákladů řízení částku 39 144,16 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- VII. Navrhovatelka a Dřevostroj Čkyně a.s., ani Dřevostroj Čkyně a.s. a WOOD-FOREST GROUP a.s. **nemají** navzájem právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Argumentace účastníků a průběh řízení

1. Návrhem podaným u podepsaného soudu dne 13. 8. 2010 se navrhovatelka domáhá, aby soud určil výši přiměřeného protiplnění za akcie společnosti Dřevostroj Čkyně, a.s. (dále jen „společnost“), které přešly na hlavního akcionáře společnosti Lesní společnosti Ledec nad Sázavou, a.s. (dále jen „původní hlavní akcionář“) usnesením valné hromady společnosti ze dne 19. 6. 2010. Navrhovatelka vlastní 180 akcií společnosti o jmenovité hodnotě 1 000 Kč, za které jí bylo vyplaceno protiplnění 1 445 Kč za 1 akcii, podle znaleckého posudku znaleckého ústavu TPA Horwath Valuation Services s.r.o. (dále jen „posudek TPA“).
2. Navrhovatelka nepovažuje vyplacené protiplnění za odůvodněné a spravedlivé. Posudek TPA trpí podle navrhovatelky vadou spočívající v nesprávné aplikaci metody diskontovaných peněžních toků (DCF), spočívající v neodůvodněné aplikaci přírážek za menší společnost, za nižší likviditu a za nejistotu budoucích tržeb, nepřiměřeně vysokou míru nákladů na vlastní kapitál, nezohlednění struktury pasiv (společnost byla financována jen vlastním kapitálem, ačkoli cizí kapitál by mohl být levnější). Ocenění rovněž nezohledňuje skutečnost, že do roku 2006 byla společnost spolu s původním hlavním akcionářem a WOOD FOREST s. r. o. vzájemně propojena tak, že mezi nimi existovalo kruhové vlastnictví (společnost vlastnila 99,67% podíl ve WOOD-FOREST s.r.o., ten vlastnil 97,96% podíl v původním hlavním akcionáři a původní hlavní akcionář vlastnil 97,66% podíl ve společnosti). V roce 2006 prodala společnost svůj podíl ve WOOD-FOREST s.r.o. společnosti YESLEPORT CONSULTANTS LIMITED se sídlem na Kypru (dále jen „YESLEPORT“). Kupní cena za podíl činila pouhých 1 150 000 EUR (v přepočtu cca 32 775 000 Kč), přestože WOOD-FOREST vykazoval v roce 2005 vlastní kapitál 327 012 000 Kč. Hodnota společnosti se tím dramaticky snížila, čímž společnosti vznikla škoda ve výši rozdílu mezi vykázanou hodnotou podílu společnosti ve WOOD-FORESTu a kupní cenou (tj. 294 237 000 Kč). Za škodu jsou odpovědní tehdejší členové představenstva společnosti, kteří škodu způsobili, a členové dozorčí rady, kteří škodu nevymáhali, jakož i pozdější členové uvedených orgánů, kteří škodu rovněž nevymáhali.
3. Zamítavá rozhodnutí podepsaného soudu a Vrchního soudu v Praze zrušil Nejvyšší soud svým usnesením ze dne 26. 6. 2014, č. j. 29 Cdo 3354/2012-305, v němž dovodil, že právo na zaplacení protiplnění podle § 183m odst. 2 obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb. (dále jen „obch. zák.“) vzniká dosavadním vlastníkům listinných akcií jejich předáním společnosti podle § 183l odst. 5 a 6 obch. zák. Právo domáhat se přezkumu přiměřenosti protiplnění se přitom mohou domáhat všichni, kdo nabyli akcie do okamžiku jejich přechodu na hlavního akcionáře. Originál listinné akcie na majitele je způsobitelným průkazem toho, že osoba, která jej předložila, je oprávněna vykonávat práva s akcií spojená. Tvrdila-li tedy společnost v projednávané věci, že navrhovatelka, která předmětné akcie předala společnosti, není ve věci aktivně legitimována, je na ní, aby prokázala, že navrhovatelka nebyla vlastníkem akcií ke dni jejich přechodu na hlavního akcionáře. K prokázání uvedené skutečnosti však nedostačuje zjištění, že s jednou (ze 180) předmětných akcií se valné hromady o vytěsnění účastnila osoba odlišná od navrhovatelky. Podle Nejvyššího soudu ani případné zjištění, že navrhovatelka nabyla předmětné akcie až po valné hromadě o vytěsnění, není samo o sobě podkladem pro závěr, že by navrhovatelka jednala v rozporu s dobrými mravy.
4. Usnesením ze dne 15. 1. 2015, č.j. 13 Cm 1230/2010-324, které nabylo právní moci dne 3. 3. 2015, podepsaný soud rozhodl, že v řízení bude namísto s původním hlavním akcionářem jednáno s WOOD-FOREST GROUP a.s. (dále jen „druhý účastník“). Soud zjistil, že předmětné akcie přešla na druhého účastníka rozdělením odštěpením sloučením, zapsaným do obchodního rejstříku dne 1. 3. 2014. Stejným usnesením připustil soud změnu návrhu, kterou se navrhovatelka domáhala, aby soud určil přiměřené protiplnění za jednu akcii společnosti o jmenovité hodnotě 1000 Kč, resp. 10 000 Kč, 100 000 Kč a 1 000 000 Kč, přiznal navrhovatelům právo na toto jiné protiplnění a na obvyklý úrok z uvedeného protiplnění od 15. 8. 2010 do zaplacení.

5. Usnesením ze dne 30. 8. 2017, č.j. 13 Cm 1230/2010-474, podepsaný soud určil výši protiplnění za jednu akci společnosti o jmenovité hodnotě 1 000 částkou 2 058 Kč, za jednu akci o jmenovité hodnotě 10 000 Kč částkou 20 578 Kč, za jednu akci o jmenovité hodnotě 100 000 Kč částkou 205 781 Kč a za jednu akci o jmenovité hodnotě 1 000 000 Kč částkou 2 057 812 Kč. Dále přiznal navrhovatelce obvyklý úrok, za který banky poskytovaly úvěry v sídle druhého účastníka ke dni 14. 8. 2010, ode dne 15. 8. 2010 do vyplacení doplatku k protiplnění, a rozhodl o nákladech řízení. Navrhovatelkou tvrzený nárok na náhradu škody proti členům jejích orgánů považoval za promlčený; navíc poukázal na to, že ocenění takové pohledávky se blíží nule.
6. Posledně citované usnesení zrušil Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 5. 3. 2019, č.j. 14 Cmo 468/2017-516, a věc vrátil podepsanému soudu k dalšímu řízení. Odvolací soud především konstatoval, že podepsaný soud nerozhodl o návrhu navrhovatelky na zaplacení doplatku protiplnění, ačkoli se jeho zaplacení domáhala, a výrok o obvyklém úroku není vykonatelný, neboť není uvedena jeho výše. Citoval přitom usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod R 104/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, podle něhož vedle sebe ob stojí nárok na určení výše přiměřeného protiplnění i nárok na jeho doplacení; soud přitom není vázán návrhem výše přiměřeného protiplnění. Dále citoval usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. 29 Cdo 2551/2016, podle kterého osobou povinnou k výplatě protiplnění je hlavní akcionář; společnost není povinna protiplnění zaplatit společně a nerozdílně s ním.
7. Vrchní soud citoval rovněž judikaturu Nejvyššího soudu, podle které určení hodnoty podniku společnosti je otázkou skutkovou, k jejímuž posouzení jsou nezbytné odborné znalosti. Součástí odborného posouzení znalce přitom je i volba metod ocenění s ohledem na poměry oceňované společnosti. Má-li být protiplnění přiměřené, nepřichází při ocenění společnosti v úvahu tzv. diskont za likviditu nebo minoritu. Zákon požaduje, aby protiplnění bylo spravedlivé. Podepsaný soud proto pochybil při upřesnění znaleckého úkolu; znalci měl zadat, aby určil spravedlivou hodnotu akcií společnosti. Vrchní soud nicméně přisvědčil závěru podepsaného soudu, že tvrzené znehodnocení akcií společnosti v dřívější době (převodem společností vlastněného podílu ve WOOD-FOREST s.r.o. na YESLEPORT) nemůže ovlivnit hodnotu podniku společnosti jinou částkou, než skutečně ke dni oceňování má. Odvolací soud dále konstatoval, že závěr podepsaného soudu o volbě jedné ze čtyř variant ocenění, které určil znalecký ústav EQUITA Consulting s.r.o., je nepřezkoumatelný. Použití metody ocenění dostupné v roce 2015 však bylo podle odvolacího soudu zcela namístě. Odvolací soud uložil podepsanému soudu, aby výsledkem zástupců znaleckého ústavu objasnil volbu použité metody ocenění majetku společnosti k 14. 8. 2010, včetně důvodů nepoužití přírážek při stanovení výše nákladů vlastního kapitálu.
8. Shora uvedené právní názory vyšších soudů jsou pro podepsaný soud závazné.
9. Druhý účastník před podepsaným soudem doplnil svou obranu tak, že podle něj povinnosti plynoucí z postavení hlavního akcionáře při vytěsnění akcionářů menšinových (tzv. squeeze-out), zatěžují výlučně hlavního akcionáře a nejsou spojeny s vlastnictvím akcií společnosti. Přechod vlastnictví akcií společnosti, nabytých od navrhovatelky, z původního hlavního akcionáře na druhého účastníka, tak neměl za následek přechod jeho povinnosti zaplatit přiměřené protiplnění za předmětné akcie. Druhému účastníkovi tak schází pasivní legitimace.
10. Navrhovatelka poukázala na to, že podle projektu rozdělení přešly na druhého účastníka všechny pohledávky a závazky, které nesouvisely s lesnickou činností a nákupem a prodejem dříví, tedy i akcie společnosti a povinnost zaplatit vytěsněným akcionářům přiměřené protiplnění. Poukázala rovněž na § 257 zákona o přeměnách obchodních společností a družstev, podle které každá z nástupnických společností ručí za dluhy, které při rozdělení přešly na nástupnickou společnost nebo zůstaly rozdělované společnosti. I kdyby tak byla obrana druhého účastníka oprávněná, ručil by druhý účastník za splnění závazku původního hlavního akcionáře. Navrhovatelka navrhla, aby soud připustil přistoupení původního hlavního akcionáře do řízení „na straně dalších účastníků“.

11. Navrhovatelka trvala na své argumentaci, že při ocenění podniku společnosti má být přihlédnuto ke snížení hodnoty jejího majetku o podíl ve WOOD-FOREST s.r.o., prodaný v roce 2006 YESLEPORTu. Nárok společnosti proti jejím orgánům na náhradu způsobené škody není podle ní promlčen, neboť podle ustálené judikatury se promlčecí doba u nároku na náhradu škody způsobené porušením povinnosti péče řádného hospodáře rozběhne až od doby, kdy se o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá, dozví osoba oprávněná podat za společnost žalobu, která se sama na vzniku škody nepodílela, resp. jejíž zájmy nejsou v tomto ohledu v rozporu se zájmy poškozené společnosti. Navíc smlouva o převodu podílu ve WOOD-FORESTu byla založena do sbírky listin 5. 9. 2006 a k přechodu vlastnického práva k akciím došlo 14. 8. 2010, tj. v době, kdy ještě neuplynula promlčecí doba. Navrhovatelka dále citovala rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2025/2016, podle kterého je při ocenění podniku společnosti pro účely určení spravedlivého protiplnění třeba zohlednit i (právně) neexistující nebo sporné závazky tak, aby nešly k tíži menšinovému akcionáři. Citovala rovněž usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17. 7. 2018, č.j. 8 Cmo 35/2018-901, podle kterého je třeba přihlédnout i k účelovému jednání, kterým společnost pouhých několik měsíců před rozhodnutím o vytěsnění prodala obchodní podíl na hodnotné obchodní korporaci, čímž ztratila na své hodnotě. Je to totiž hlavní akcionář, který rozhoduje o načasování vytěsnění; zneužití tohoto práva by soudy neměly přiznat právní ochranu.
12. Druhý účastník ve své reakci podotkl, že navrhovatelka se v řízení vedeném u podepsaného soudu pod sp. zn. 13 Cm 2659/2009 domáhá po společnosti a členech jejích orgánů náhrady škody, která měla navrhovatelce vzniknout na hodnotě její účasti ve společnosti prodejem podílu společnosti ve WOOD-FOREST s.r.o. YESLEPORTu. Navrhl proto přerušení řízení do skončení řízení v označené věci, neboť je zapotřebí vyjasnit, zda nárok na náhradu škody má přímo navrhovatelka proti společnosti a členům jejích orgánů, nebo společnost proti členům jejích orgánů.

Provedené dokazování a hodnocení důkazů

13. Z provedeného dokazování v předchozím řízení vyplynulo, že mimořádná valná hromada společnosti rozhodla dne 29. 6. 2010 o přechodu všech účastnických cenných papírů společnosti na původního hlavního akcionáře. Výše protiplnění byla hlavním akcionářem stanovena na 1 445 Kč za akcii o jmenovité hodnotě 1 000 Kč, na 14 445 Kč za akcii o jmenovité hodnotě 10 000 Kč, na 144 549 Kč za akcii o jmenovité hodnotě 100 000 Kč a na 1 445 493 Kč za akcii o jmenovité hodnotě 1 000 000 Kč. Podkladem pro určení výše protiplnění byl posudek TPA. Usnesení valné hromady bylo uveřejněno v obchodním věstníku dne 14. 7. 2010. Akcionáři byli informováni, že jsou povinni předložit společnosti své akcie do 30 dnů od uveřejnění oznámení, případně v dodatečné lhůtě 30 dnů.
14. Mezi účastníky bylo nesporné, že navrhovatelka předložila dne 1. 10. 2010 na základě dodatečné výzvy z 22. 9. 2010 společnosti 180 kmenových listinných akcií na majitele o jmenovité hodnotě 1 000 Kč a obdržela za ně protiplnění ve výši 260 100 Kč. Společnost ani druhý účastník nezpochybňovali, že navrhovatelka vlastnila uvedené akcie již ke dni jejich přechodu na původního hlavního akcionáře.
15. Z dokazování provedeného v předchozím řízení dále vyplynulo, že smlouvou ze dne 20. 12. 2005 převedla společnost, zastoupená předsedou představenstva [REDAKCE], 99,67% obchodní podíl ve WOOD-FOREST s.r.o. (odpovídající vkladu 29 900 000 Kč) na YESLEPORT za cenu 1 150 000 EUR.
16. Soud doplnil dokazování projektem rozdělení odštěpením sloučením ze dne 25. 11. 2013, na jehož základě byl původní hlavní akcionář rozdělen a odštěpená část jeho jmění přešla na druhého účastníka. Odštěpenou část jmění vymezuje čl. 5.2 projektu rozdělení jako veškeré jmění původního hlavního akcionáře, které nesouvisí s lesnickou činností a nákupem a prodejem dříví, včetně odštěpeného závodu BÖHM. Majetek a závazky přecházející na druhého účastníka byly vymezeny v obrátové předvaze, která byla přílohou 1 projektu. V čl. 5.4 projektu se potom uvádí,

že k odštěpované části náležejí všechny akcie společnosti. V čl. 5.14 projektu se uvádí, že k odštěpované části náleží také veškerá práva, pohledávky a závazky související s odštěpovaným jměním.

17. K určení hodnoty akcií společnosti v době jejich přechodu na původního hlavního akcionáře ustanovil soud znalecký ústav EQUITA Consulting s.r.o. (dále jen „znalec“). Vzhledem k nejasnosti zadání znaleckého posudku znalec určil hodnotu akcií společnosti ve 4 variantách. Určil tedy jak hodnotu tržní, tak i hodnotu spravedlivou (Fair Value), přičemž spravedlivá hodnota bere do úvahy i specifika squeeze-outu (nedobrovolnost na straně prodávajících a daná existence koupěchtivého kupujícího). Znalec varianty dále rozdělil podle stavu znalecké teorie a praxe (úrovně poznání) v oblasti oceňování podniků, neboť mezi léty 2010 a 2015 (rok zpracování posudku) prošla znalecká praxe vývojem. Znalec zvolil pro ocenění metodu diskontovaných peněžních toků (DCF) ve variantě entity. Hodnota jmění se při použití této metody určuje užítkem plynoucím ze společnosti pro její vlastníky a věřitele. Pro léta 2010 - 2016 znalec modeloval finanční plán, projektoval peněžní toky a pomocí průměrných vážených nákladů na kapitál stanovil jejich současnou hodnotu. Pro roky 2017 a následující potom vypočetl další toky na bázi perpetuity. Znalec při ocenění vycházel z dat a informací známých k 14. 8. 2010, bez ohledu na to, jak se ekonomika i společnost vyvíjely později.
18. Znalec následně analyzoval makroekonomický vývoj v ČR, vývoj v odvětví strojů na zpracování dřeva a postavení společnosti na uvedeném trhu, jakož i finanční situaci společnosti. Konstatoval, že společnost byla finančně zdravá, vykazovala dobrou schopnost inkasovat vlastní pohledávky a na účtech v bankách držela 35 % veškerých aktiv, což na jedné straně snižovalo riziko insolvence, na druhou stranu tak společnost zbytečně vázala tyto prostředky v podniku. Společnost byla z 80 % financována vlastním kapitálem a i v krizovém roce 2009 vykázala mírný zisk. Od roku 2007 společnost nepřijala žádný úročený úvěr. Výnosy jsou téměř výhradně tvořeny tržbami z prodeje vlastních výrobků a služeb. Společnost vykazovala nadprůměrnou likviditu – krátkodobé závazky byla schopna pokrýt z peněžních prostředků více než třikrát. Od roku 2007 poklesla rentabilita společnosti; společnost však vykazovala zisk i v dobách hospodářské krize. Znalec tedy uzavírá, že společnost je schopna dlouhodobého fungování, a je tedy vhodné použít příjmový přístup k ocenění.
19. Znalec dále vytvořil plán výnosů a nákladů pro období 2010 a 2016 na základě dat z minulého období a prognóz období následujícího (např. prognózy inflace a růstu mezd uveřejněné tehdy příslušnými státními institucemi). Dále určil diskontní míru ve formě vážného průměru nákladů kapitálu, vycházející z bezrizikové úrokové sazby (výnos 10letého státního dluhopisu USA), rizikové prémie trhu (rozdíl mezi dlouhodobou výnosností kapitálového trhu a státních dluhopisů), koeficientu beta (zohledňující příslušné odvětví, zde strojírenství) a rizikovou premii země (rozdíl mezi rizikem amerického a českého trhu). Poté ještě v různých variantách zohlednil různým způsobem přírážku za sníženou likviditu a za velikost společnosti (při stanovení tržní hodnoty zohlednil obě přírážky, při stanovení spravedlivé hodnoty vyloučil přírážku za sníženou likviditu a při stavu poznání v roce 2015 i přírážku za velikost společnosti. Z těchto hodnot znalec vypočetl hodnotu společnosti ve 4 variantách: 1A (tržní hodnota při stavu poznání v roce 2010) 135 845 000 Kč, 1B (tržní hodnota při stavu poznání 2015) 118 969 000 Kč, 2A (spravedlivá hodnota při stavu poznání 2010) 163 084 Kč a 2B (spravedlivá hodnota při stavu poznání 2015) 209 928 000 Kč.
20. Soud znalce vyslechl již v předchozím řízení. Zástupkyně znaleckého ústavu se vyjadřovaly především k otázce, jak se do hodnoty společnosti promítl prodej jejího podílu ve WOOD-FOREST s.r.o. YESLEPORTu. Uvedly, že z ekonomického hlediska je vzhledem k předchozí kruhové vlastnické struktuře obtížné vymezit, kde se kumuluje vlastnictví podílu v takových společnostech. Znalec je schopen ocenit jednotlivé společnosti, avšak otázkou je, jak promítnout vzájemné kruhové vlastnictví podílů. Měla-li by se do ocenění společnosti započítat nejistá pohledávka, závisí její dopad na hodnotu akcie na tom, jaká je pravděpodobnost, že pohledávka

bude zaplacená, a kdy se tak stane. Ocenění promlčené pohledávky by se blížilo nule. Znalec se navíc nemůže vyjadřovat k právním otázkám. Hodnota podílu na WOOD-FORESTu byla v účetnictví společnosti před prodejem vykázána jako podíl na účetní hodnotě vlastního kapitálu WOOD-FORESTu, což může, ale také nemusí odrážet skutečnou (tržní) hodnotu podílu.

21. Znalec potvrdil, že měl k dispozici podklady potřebné pro ocenění. Přírážka za likviditu se používá u společností, jejichž akcie nejsou obchodovány veřejně; u akciových společnostech se přiráží 2 %. V roce 2010 se používala 2 % přírážka i za malou společnost, později se přešlo na ročenku Ibbotson, která tuto přírážku vypočítávala přesněji na základě statistických údajů. Varianty ocenění se liší jen v uvedených přírážkách. Jako neprovozní majetek znalec po vyjádření společnosti identifikoval (a zvláště ocenil) dluhopisy a pohledávku z půjčky ovládané osobě ve výši 25 milionů Kč. Rozdíl oproti posudku TPA je dán datem ocenění (PTA oceňovalo k 31. 12. 2009); vzhledem k projevům hospodářské krize byl plán znalce podstatně pesimističtější.
22. Na pokyn vrchního soudu podepsaný soud znovu vyslechl zástupkyně znaleckého ústavu. Vysvětlily, že metoda DCF je jednou z metod výnosových, které se používají tehdy, je-li splněn princip going concern, tj. společnost je schopna dlouhodobě fungovat a vydělávat. Vedle metody DCF existuje ještě metoda kapitalizovaných čistých výnosů, kde se odhadují budoucí zisky. Peněžní toky jsou ekonomická kategorie, metoda DCF nejlépe prognózuje všechny parametry, které mají vliv na hodnotu společnosti. Proto volily tuto metodu. Podle znalce jsou jak tržní, tak spravedlivá hodnota založena na tržních principech, avšak spravedlivá hodnota umožňuje zohlednit specifika konkrétní transakce. V případě squeeze-outu jde o nerovnovážený stav (prodávající není ochoten prodávat, kupující chce koupit). Proto eliminovaly přírážku za sníženou likviditu a za malou tržní kapitalizaci. Obě přírážky totiž reflektují riziko, že prodávající nenajde kupce. Při squeeze-outu je přitom kupec daný. Přírážka za sníženou likviditu se jinak používá v případě, že oceňovaná společnost není kótována na burze, přírážka za malou tržní kapitalizaci vychází z historických studií a statistik, podle nichž se akcie malých společností prodávají za nižší cenu, protože se s nimi obchoduje v malých objemech a méně často. Investoři jsou přitom ochotni připlatit si za likviditu, tj. za možnost akcií kdykoli prodat. U squeeze-outu je likvidita zajištěna, tudíž tyto dvě přírážky do určení spravedlivé hodnoty nepatří.
23. Znalec ještě vysvětlil, že v roce 2010 se přírážka za velikost společnosti používala i při určení spravedlivé hodnoty. Vycházelo se z učebnice prof. Maříka. Až s rozvojem internetu se začala používat americká ročenka Ibbotson, ze které teprve jasně plynul účel přírážky za velikost společnosti a její souvislost s likviditou akcií. Proto znalci začali vycházet z toho, že tato přihláška se pro určení spravedlivé hodnoty při squeeze-outu nehodí. V současné době se navíc v odborné literatuře objevuje názor, že efekt malé společnosti již v současné době neexistuje a přírážka za malou společnost by se tedy neměla používat vůbec.
24. Znalec dále podrobně vysvětlil určení koeficientu WACC (diskontní míry). Zde znalec vyšel z úrokové sazby 10letého amerického státního dluhopisu, který se považuje za jistou investici, ke dni ocenění. Pro perpetuitu, tj. dlouhodobý výhled fungování podniku, potom z geometrického průměru sazeb takového dluhopisu za léta 1928-2009. Tato bezriziková úroková míra se upravuje o rizikovou prémii trhu (statistika prof. Damodorana o rozdílu mezi průměrnou výnosností amerického kapitálového trhu a uvedeného státního dluhopisu), koeficient beta (vyjadřující reakce odvětví oceňované společnosti na vývoj celého trhu, tj. zda je odvětví cyklické a jak moc), a dále riziková premie země (míra, o kolik je český trh rizikovější než americký, rovněž dle statistik prof. Damodorana).
25. Znalec zapakoval, že pokles sumy aktiv a vlastního kapitálu společnosti mezi léty 2005 a 2006 jde na vrub prodeje podílu ve WOOD-FORESTu. Tento podíl lze ocenit, avšak při vědomí problému spočívajícího v kruhovém vlastnictví, kdy nelze identifikovat mateřskou společnost, a tedy určit, kde se kumuluje hodnota celého koncernu. V případě ocenění pohledávky se může znalec vyjádřit ke schopnosti dlužníka ji uhradit, nikoli však k její právní vymahatelnosti. Znalec nezahrnoval do

svého ocenění pohledávky, o kterých nebylo účtováno (což se týká i navrhovatelkou tvrzené pohledávky za členy orgánů společnosti).

26. K rozporům mezi posudky se znalec vyjádřil tak, že oceňování není exaktní věda, tudíž i při stejných vstupních datech vstupuje do ocenění určitá míra subjektivity. Ocení-li tentýž podnik několik znalců, mohou se lišit o 10-15 %, aniž by udělali chybu. Rozdíl oproti posudku TPA je dán tím, že v posudku TPA je určena tržní (nikoli spravedlivá) hodnota, což ovšem odpovídá tehdy běžným postupům znalců. Později se tento postup s ohledem na vývoj judikatury a odborných názorů změnil.
27. Podepsaný soud konstatuje, že citovaný znalecký posudek je srozumitelný, logicky vysvětluje použité postupy ocenění, výpočty vycházejí z relevantních údajů. Znalec rozebírá různé varianty postupu a (s přihlédnutím k vysvětlením u výsledků) vysvětluje volbu konkrétního postupu, včetně všech koeficientů použitých při výpočtech. Znalec byl schopen relevantně reagovat na dotazy soudu i zástupců účastníků a svůj posudek obhájit. U výsledku bylo doplněno i vysvětlení žádané vrchním soudem. Soud proto ze znaleckého posudku vychází.
28. Soud dále doplnil dokazování o výpis z databáze ARAD spravované Českou národní bankou. Z něj vyplynulo, že úroková sazba korunových úvěrů poskytnutých bankami nefinančním podnikům v ČR v srpnu 2010 činila u nově sjednaných úvěrů do výše 7,5 mil. Kč 4,93 % ročně.
29. Soud neprovedl důkazy k prodeji obchodního podílu ve WOOD-FORESTu a k rozdílu mezi kupní cenou za tento podíl a skutečnou hodnotou uvedeného podílu, a to s ohledem na závazný právní názor vrchního soudu a argumentaci popsanou níže.

Procesní otázky

30. Podle čl. II bodu 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se s účinností od 1. 1. 2014 mění občanský soudní řád a některé další zákony, se pro řízení zahájená před nabytím účinnosti tohoto zákona použije občanský soudní řád ve znění účinném do 31. 12. 2013; předmětné řízení bylo zahájeno dne 13. srpna 2010.
31. Řízení v projednávané věci je tedy stále řízením o některých otázkách obchodních společností podle § 200e o. s. ř. (srov. § 9 odst. 3 písm. g/ o. s. ř.). Podle § 200e odst. 3 o. s. ř. se proto účastenství v projednávané věci řídí § 94 odst. 1 větou první. Účastníky jsou tedy navrhovatel a ti, o jejichž právech a povinnostech má být v řízení jednáno. Přistoupení dalšího účastníka do řízení podle § 92 odst. 1 o. s. ř. však může žalobce navrhnout jen v řízení sporném; v nesporném řízení takový postup možný není (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 9. 2010, sp. zn. 29 Cdo 4918/2009). Proto soud navrhovatelův návrh na přibrání původního hlavního akcionáře do řízení zamítl.
32. Druhému účastníkovi lze přisvědčit v tom, že „nastala-li v průběhu tzv. nesporného řízení (jímž jsou i řízení vymezená v ustanovení § 200e o. s. ř.) právní skutečnost, s níž je spojen převod nebo přechod práva či povinnosti, o něž v řízení jde, nepoužije se ustanovení § 107a o. s. ř., ať už v řízení před soudem prvního stupně nebo v řízení odvolacím, a soud nevydá rozhodnutí podle ustanovení § 107a odst. 2 o. s. ř. Zjistí-li takovou skutečnost (nebo je-li soudu oznámena některým z účastníků) pokračuje v řízení s procesním nástupcem dosavadního účastníka poté, kdy o pokračování v řízení s procesním nástupcem uvědomí účastníky i procesního nástupce přípisem či usnesením o vedení řízení podle § 167 o. s. ř. V této situaci není na místě ani postup podle § 94 odst. 3 o. s. ř., neboť uvedené ustanovení se vztahuje na případy, kdy někdo z těch, o jejichž právech nebo povinnostech má být v řízení jednáno, se neúčastní řízení (ač tomu tak mělo být) od jeho zahájení.“ (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. 29 Cdo 2403/2010). V projednávané věci je sice shora citované usnesení č. j. 13 Cm 1230/2010-324 nesprávně odůvodněno, dává však tehdejší účastníkům i druhému účastníkovi najevo, s kým bude soud dále ve věci jednat, a proto splňuje podmínky vymezené předeslanou judikaturou.

33. Návrh druhého účastníka na přerušení řízení podle § 109 odst. 1 písm. c) o. s. ř. soud zamítl proto, že s ohledem na právní názor vrchního soudu a z níže uvedených důvodů nepovažuje pro určení přiměřeného protiplnění za podstatnou otázku, zda prodejem podílu ve WOOD-FORESTU vznikla společnosti škoda. Za této situace nevidí důvod vyčkávat na skončení uvedeného řízení.

Právní posouzení věci

34. Právní poměry vzniklé přede dnem 1. 1. 2014 se řídí dosavadními právními předpisy (oddíl I § 3028 odst. 3 přechodných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a § 775 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích), zde zákonem č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníkem, ve znění účinném ke dni konání valné hromady o vytěsnění.
35. Podle § 183k odst. 1 obch. zák. vlastníci účastníci cenných papírů mohou od okamžiku obdržení pozvánky na valnou hromadu, případně od okamžiku oznámení jejího konání požádat soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění; není-li toto právo využito do měsíce ode dne zveřejnění zápisu usnesení valné hromady podle § 183l do obchodního rejstříku, zaniká.
36. Podle § 183l odst. 3 obch. zák. uplynutím měsíce od zveřejnění zápisu usnesení do obchodního rejstříku podle odstavce 1 přechází vlastnické právo k účastnickým cenným papírům menšinových akcionářů společnosti na hlavního akcionáře.
37. Podle § 183m odst. 2 obch. zák. dosavadním vlastníkům zaknihovaných účastnických cenných papírů vzniká právo na zaplacení protiplnění zápisem vlastnického práva na majetkovém účtu v příslušné evidenci cenných papírů a vlastníkům listinných účastnických cenných papírů jejich předáním společnosti podle § 183l odst. 5 a 6 a úroku ve výši obvyklých úroků podle § 502 ode dne, kdy došlo k přechodu vlastnického práva k účastnickým cenným papírům menšinových akcionářů společnosti na hlavního akcionáře.
38. K nově vznesené otázce pasivní legitimace druhého účastníka soud uvádí, že skutečnost, že § 183m obch. zák. neupravuje možnost přechodu povinnosti hlavního akcionáře vyplatit vytěsněným akcionářům protiplnění na jinou osobu, neznamená, že by k takovému přechodu nemohlo dojít univerzální sukcesí při přeměně společnosti. Naopak, nic nebrání použití obecného § 244 odst. 2 zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev, podle něhož při odstěpení přechází vyčleněná část jmění rozdělované společnosti na nástupnickou společnost podle projektu odstěpení. V projednávané věci přitom z projektu odstěpení plyne, že na druhého akcionáře přešlo veškeré jmění původního hlavního akcionáře, které nesouvisí s lesnickou činností a nákupem a prodejem dříví, včetně akcií nabytých od navrhovatelky. Povinnost vyplatit vytěsněným akcionářům protiplnění zjevně s lesnickou činností ani nákupem a prodejem dříví nijak nesouvisí, a proto přešla z původního hlavního akcionáře na druhého účastníka. Soud proto považuje pasivní legitimaci druhého účastníka jako právního nástupce původního hlavního akcionáře za danou.
39. Podle ustálené judikatury, citované ostatně již vrchním soudem, „*má-li být protiplnění přiměřené (§ 183k obch. zák.) hodnotě účastnických cenných papírů, které nuceně přecházejí na hlavního akcionáře, nepřichází zásadně v úvahu, aby se výše protiplnění snižovala oproti hodnotě akcií zjištěné na základě znaleckého posudku a vycházející z hodnoty podniku společnosti proto, že by vytěsňování vlastníci účastnických cenných papírů nemohli takové ceny dosáhnout na trhu z důvodu nízké likvidity účastnických cenných papírů či proto, že jejich účastnické cenné papíry představují pouze menšinový podíl na společnosti (tzv. diskont za likviditu či za minoritu)*“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 29 Cdo 3359/2012).
40. „*Při přezkoumávání přiměřenosti protiplnění postupem podle § 183k obch. zák. je nutné mít na paměti, že menšinoví vlastníci účastnických cenných papírů („menšinoví akcionáři“) nemají prakticky žádnou možnost, jak hlavnímu akcionáři zabránit v realizaci jeho práva upraveného v § 183i obch. zák. Jsou-li zbabováni svého podílu ve společnosti s odůvodněním, že s ohledem na akcionářskou strukturu se jejich účast fakticky zúžila na pouhou investici, neboť jejich „vliv na chod společnosti je míznivý a možnost podílet se na zásadních rozhodnutích o směřování*

společnosti je iluzorní“ (srov. náleží ÚS z 27. 3. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 56/05, bod 52 odůvodnění), tedy že nadále zůstává zachována pouze majtková složka jejich účasti ve společnosti, již lze nabradit (nuceně vyměnit za peníze), musí být garantováno, že poskytované protiplnění v penězích bude odpovídat hodnotě této investice. Jinak řečeno, protiplnění poskytované hlavním akcionářem musí odpovídat hodnotě účastnických cenných papírů, jejichž vlastnictví hlavní akcionář v důsledku nuceného přechodu nabude, tak aby hodnota investice vlastněné minoritním akcionářem zůstala zachována. Určením, že protiplnění má být přiměřené, zákon vyjadřuje požadavek na jeho spravedlnost“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2018, sp. zn. 29 Cdo 3024/2016). V posledně uvedené věci Nejvyšší soud uvedl, že „si je vědom toho, že cena dosažená při nabytí významného podílu ve společnosti (zde dokonce podílu umožňujícího následně realizovat postup podle § 183i a násl. obch. zák.) v sobě může zahrnovat (a v projednávané věci pravděpodobně i zahrnovala) tzv. přírůžku za získání majority (za ovládnutí společnosti). Nicméně má-li být protiplnění poskytované následně v rámci vytěsnění spravedlivé, má Nejvyšší soud za to, že je namístě umožnit vytěsněným menšinovým akcionářům, aby na dosažené přírůžce participovali.“

41. Při výběru z variant popsanych znalcem soud vyšel ze znalcem popsane logiky přírůžek za likviditu a za malou společnost, podle níž tyto přírůžky snižují cenu akcií nekótovaných malých společností na kapitálovém trhu proto, že reflektují obavu investorů, že takové akcie bude případně obtížnější zpeněžit. Pro případ squeeze-outu se takové přírůžky nehodí, neboť zde prodávající menšinový akcionář má jistotu, že hlavní akcionář akcie vykoupí, naopak je menšinový akcionář do prodeje nucen. Považuje-li Nejvyšší soud za spravedlivé, aby menšinový akcionář participoval na tzv. prémiové ceně za nákup balíku akcií, které hlavnímu akcionáři umožnily dosáhnout podílu dostatečného pro squeeze-out, ačkoli zbývající akcionáři by takové prémiové ceny již na běžném trhu nedosáhli, považuje podepsaný soud tím spíše za spravedlivé odhlédnout od přírůžek za minoritu a likviditu a kompenzovat tím minoritním akcionářům fakt, že se jedná o nucený výkup jejich akcií.
42. Podle § 154 odst. 1 o. s. ř. je pro rozhodnutí ve věci rozhodující stav v době jeho vyhlášení. Byť v případě squeeze-outu je pro určení přiměřeného protiplnění podle § 183k odst. 1 obch. zák. rozhodná hodnota akcií společnosti ke dni přechodu vlastnického práva k akciím na hlavního akcionáře (§ 183l odst. 3 obch. zák.; k tomu srov. Dědič, J., Štenglová, I. a kol. Akciové společnosti. 7. vydání. Praha: C. H. Beck 2012, s. 331), rozumí se tím, že při určení této hodnoty se přihlíží ke skutkovému stavu danému k uvedenému datu. Tj. znalec při oceňování společnosti vyjde z majtkového stavu a finanční situace společnosti ke dni přechodu vlastnického práva k akciím na hlavního akcionáře, jakož i ke stavu ekonomiky a relevantního trhu v uvedené době, a k tehdejšímu očekáváním dalšího vývoje. K tomu, jak se po uvedeném rozhodném dni rozhodné skutečnosti dále vyvíjely, už přihlížet nesmí, neboť k němu nemohli přihlídnout ani účastníci v době rozhodování o squeeze-outu. Uvedeného postupu se znalec bezvadně přidržel.
43. Shora uvedené nicméně neznamená, že by znalec měl odhlédnout i od následného vývoje svého oboru a využít pouze odborných postupů známých v rozhodné době. Cílem řízení podle § 183k odst. 1 obch. zák. totiž není sankcionovat znalce vybraného hlavním akcionářem nebo samotného hlavního akcionáře za nesprávný postup při určení výše protiplnění (potom by samozřejmě nemohli být postiženi za nepoužití postupů, které tehdy ještě nebyly známe, nebo ve standardní praxi užívané), nýbrž ověřit, zda se vytěsněným akcionářům dostalo spravedlivého protiplnění. Proto soud musí při zjišťování skutkového stavu věci (v projednávané věci navíc i s použitím důkazů, které účastníci nenavrhli - § 120 odst. 2 o. s. ř. v rozhodném znění) využít všech vědeckých metod a odborných postupů, které jsou k dispozici v době rozhodnutí. Absurditu opačného postupu lze názorně ilustrovat na obdobné situaci v řízení o určení otcovství, kde by soud nepoužil test DNA jen proto, že dítě se narodilo v době, kdy tyto testy ještě nebyly objeveny. Soud proto pro určení výše protiplnění vyšel z hodnoty akcií společnosti, kterou znalec určil za použití současných standardních znaleckých postupů (byť ty se, vzhledem k vývoji v oboru, liší od postupů používaných v roce 2010).
44. K námitce navrhovatelky, že při určení hodnoty společnosti mělo být přihlídnuto k prodeji jejího podílu ve WOOD-FORESTu v roce 2006, soud připomíná, že je podle § 226 odst. 1 o. s. ř. vázán

právním názorem vrchního soudu, podle něhož případné znehodnocení akcií v dřívější době nemá za následek, že by se společnost měla ocenit jinak, než svou hodnotou ke dni přechodu akcií na hlavního akcionáře. K tomu soud doplňuje, že navrhovatelkou citovaná judikatura na projednávané věci přímo nedopadá, neboť je postavena na podstatně odlišném skutkovém základu. V případě věci Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2015/2016 (usnesení z 29. 5. 2018) se jednalo o otázku, zda má být při ocenění přihlédnuto k ručitelskému prohlášení, jež za společnost učinil předseda představenstva, který nebyl oprávněn jednat samostatně (a NS dospěl k závěru, že takový závazek zohledněn být neměl). Vrchní soud v Olomouci potom ve věci sp. zn. 8 Cmo 35/2018 řešil situaci, kdy společnost prodala hodnotný podíl v jiné společnosti pouhých 5 měsíců před rozhodnutím valné hromady o vytěsnění, a mohl tedy bez dalšího dospět k závěru, že ocenění má být zpracováno ke dni předcházejícímu uvedenému prodeji.

45. V projednávané věci však takový závěr jednoznačně učinit nelze. Předně ke spornému prodeji došlo více než 4 roky před rozhodnutím o vytěsnění. Navíc sporný prodej podílu ve WOOD-FORESTu měl za následek rozpojení kruhové struktury koncernu, jehož byla společnost součástí, a fakticky se tak napravoval předtím existující protiprávní stav. Náprava protiprávního stavu přitom neznámá bez dalšího porušení povinnosti, které by mělo zakládat odpovědnost členů orgánů společnosti za škodu. I znalec k tomu uváděl, že v případě kruhové struktury představuje ocenění podílu ve společnosti zapojené do takové struktury vážný problém, neboť podmínkou takového ocenění je znalost toho, kdo je společností mateřskou a kdo dceřinou. V případě kruhové struktury je hodnota podílu uvedená v účetnictví společnosti (která se navíc odvozuje od vlastního kapitálu společnosti dceřiné) pouhou hodnotou účetní, která nemusí vůbec korespondovat s hodnotou skutečnou. Soud proto považuje navrhovatelčinu argumentaci o pohledávce společnosti za členy svých statutárních orgánů za spekulativní, a nevidí proto důvod odchytil se od právního názoru vrchního soudu.
46. Proto soud určil přiměřené protiplnění za akcie společnosti podle varianty 2B znaleckého posudku tak, jak je uvedeno ve výroku III.
47. Vázán právním názorem vrchního soudu, že povinnost vyplatit protiplnění tíží jen hlavního akcionáře, tj. v projednávané věci druhého účastníka jako právního nástupce původního hlavního akcionáře, uložil mu soud povinnost doplatit navrhovatelce rozdíl mezi dosud zaplaceným protiplněním ve výši 260 100 Kč a protiplněním, které jí za 180 akcií po 2 058 Kč náleží.
48. K tomu navrhovatelce podle § 183m odst. 2 ve spojení s § 502 obch. zák. náleží obvyklý úrok požadovaný bankami v sídle hlavního akcionáře ke dni přechodu vlastnického práva k akciím (tj. k 14. 8. 2010). Tento úrok soud určil podle databáze ARAD spravované Českou národní bankou, podle které úroková sazba korunových úvěrů poskytnutých bankami nefinančním podnikům v ČR v srpnu 2010 činila u nově sjednaných úvěrů do výše 7,5 mil. Kč 4,93 % ročně. Soud má za to, že se jedná o nejvhodnější způsob zjištění výše obvyklých úroků poskytovaných bankami v dané době. Přímými dotazy na banky by soud zajistné nezískal přesnější data, než která má ČNB k dispozici od bank, na které dohlíží. Použití průměrné úrokové sazby bank v České republice při zjišťování úrokové sazby podle § 502 obch. zák. aproboval i Nejvyšší soud v rozsudku z 21. 3. 2007, sp. zn. 29 Odo 1214/2005.
49. Při vědomí toho, že úrokové sazby se u jednotlivých typů úvěrů výrazně odlišují (za hypoteční úvěry požadují banky úroky v řádu několika procent, zatímco kontokorentní spotřebitelské úvěry jsou úročeny až 20 % ročně) zvolil soud sazbu úroků pro úvěry nefinančním podnikům do výše 7,5 mil. Kč. Tato sazba totiž nejlépe vyhovuje účelu § 183m odst. 2 obch. zák., kterým je poskytnutí náhrady vytěsněným akcionářům za to, že po dobu do vyplacení protiplnění z ekonomického pohledu úvěrují hlavního akcionáře.
50. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci (§ 142 odst. 1 o. s. ř.). Jelikož společnost není povinna vyplácet navrhovatelce protiplnění, nelze u ní hovořit o úspěchu ve věci,

neboť rozhodnutí soudu se jejích práv a povinností přímo nedotkne. Proto soud rozhodl, že mezi ní a ostatními účastníky nemá nikdo právo na náhradu nákladů řízení.

51. Mezi navrhovatelkou a druhým účastníkem byl plně úspěšný druhý účastník, a to s přihlédnutím k § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť rozhodnutí o výši plnění záviselo na znaleckém posudku. Náklady navrhovatelky sestávají z:

- zaplacených soudních poplatků za žalobu, odvolání a dovolání v celkové výši 14 000 Kč,
- zálohy na náklady znaleckého posudku 50 000 Kč,
- odměny za zastupování navrhovatelky advokátem, spočívajícím v 6 úkonech právní služby, a to:
 - o převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby a repliky z 6. 12. 2010,
 - o účasti u jednání soudu dne 1. 2. 2011,
 - o sepis odvolání z 22. 4. 2011 a dovolání z 18. 9. 2012

ze základu 110 340 Kč, podle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle § 7 advokátního tarifu, ve výši 33 240 Kč,

- 6 režijních paušálů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve výši 1 800 Kč,
- cestovného k jednání dne 1. 2. 2011 na trase Brno – České Budějovice (2 x 220 km, 2:40 hod, www.mapy.cz s přihlédnutím k tehdejší cestám) osobním automobilem Škoda Superb s kombinovanou spotřebou 6,4 l nafty/100 km, podle vyhlášky č. 377/2010 Sb., v částce 2 495,30 Kč,
- náhrady za promeškaný čas v rozsahu dvakrát 6 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, ve výši 1 200 Kč,
- náhrady za 20 % DPH (sazba do 31. 12. 2012) ve výši 8 134,40 Kč,
- odměny za zastupování navrhovatelky advokátem, spočívajícím v 16,5 úkonech právní služby, a to:
 - o sepis podání z 18. 9. 2014, 7. 11. 2014, 4. 11. 2015, 23. 6. 2017, 23. 8. 2017, 29. 8. 2017
 - o sepis odvolání proti procesnímu rozhodnutí z 29. 1. 2016,
 - o účasti u jednání dne 18. 9. 2014, 23. 8. 2017 (delšího než 2 hodiny) a 30. 8. 2017,
 - o sepis odvolání z 27. 9. 2017,
 - o účasti u jednání dne 10. 7. 2019 (delšího než 2 hodiny) a 23. 8. 2019
 - o sepis podání z 1. 8. 2019, 15. 8. 2019

ze základu 110 340 Kč, podle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle § 7 advokátního tarifu, ve výši 91 410 Kč,

- 17 režijních paušálů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve výši 5 100 Kč,
- cestovného k jednání dne 18. 9. 2014 na trase Praha – České Budějovice (2 x 148 km, 1:55 hod, www.mapy.cz s přihlédnutím k tehdejší cestám) osobním automobilem Škoda Superb s kombinovanou spotřebou 6,4 l nafty/100 km, podle vyhlášky č. 435/2013 Sb., v částce 1 777,20 Kč,
- náhrady za promeškaný čas v rozsahu dvakrát 4 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, ve výši 800 Kč,
- cestovného k jednání dne 23. 8. 2017 na trase Ostrava – České Budějovice vlakem Českých drah v částce 1 335 Kč,

- náhrady za promeškaný čas v rozsahu dvakrát 12 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, ve výši 2 400 Kč,
 - cestovného k jednání dne 30. 8. 2017 na trase Ostrava – České Budějovice vlakem Českých drah v částce 964 Kč,
 - náhrady za promeškaný čas v rozsahu dvakrát 12 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, ve výši 2 400 Kč,
 - cestovného k jednáním dne 10. 7. a 23. 8. 2019 na trase Praha – České Budějovice (2 x 148 km, 1:50 hod, www.mapy.cz) osobním automobilem Škoda Superb s kombinovanou spotřebou 6,4 l nafty/100 km, podle vyhlášky č. 333/2018 Sb., v částce 3 700,20 Kč,
 - náhrady za promeškaný čas v rozsahu 4krát 4 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, ve výši 1 600 Kč,
 - náhrady za 21 % DPH ve výši 23 412,10 Kč.
52. Stát má podle § 148 odst. 1 o. s. ř. proti druhému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které platil, a které sestávají z nákladů znalečného znaleckého ústavu EQUITA Consulting s.r.o. (69 293,68 Kč dle usnesení na č. l. 359, 9 090,53 Kč dle usnesení na č. l. 483 a 10 759,95 Kč dle usnesení na č. l. 609), které nebyly kryty složenou zálohou ve výši 50 000 Kč.
53. Lhůta k plnění odpovídá § 160 odst. 1 o. s. ř. a místo plnění § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. O odvolání rozhoduje Vrchní soud v Praze.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho výkonu.

České Budějovice 23. srpna 2019

JUDr. Ing. Dušan Hrabánek v. r.
samosoudce